

G A N G O D V Ā Z N Ý C H

Go!

**ZTRACENI
VE VLNACH**

IVONA BŘEZINOVÁ
ILUSTROVAL MATYÁŠ NAMAJ

Albatros

Ztraceni ve vlnách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Ztraceni ve vlnách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

ZTRACENÍ VE VLNÁCH

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Bruslařská dráha

Srážka. Výkřik. Pád na vyrudlý gumobeton.

„Kam koukáš, retarde?“ mnula si Mariana odřené koleno a pokouřela se postavit na nohy obuté do inlajnů.

„Pro... promiň,“ ozvalo se provinile. „Zdalo se mi, že vidím delfíny.“

„Delfíny, jo?“ odfrkla.

Kluk už se postavil. Zdál se trochu otřesený a oběma rukama si ohmatával hlavu. Když se ubezpečil, že je tam, kde být má, s rozpačitým úsměvem podal Marianě ruku, aby jí pomohl vstát.

„Já jsem Jonáš. A fakt se nezlob, já nerad.“

„Ještě abys rád,“ ucedila, ale nechala se zvednout.

Všimla si, že ji Jonáš o půl hlavy převyšuje, že má tmavěhnědé vlasy, které se mu na krku mírně vlní, a v očích mu doznívá úlek.

„Mariana,“ zamumlala smířlivě.

„Nechceš odvést na ošetřovnu? Nebo alespoň sehnat náplast?“ staral se Jonáš.

„Není třeba,“ sáhla Mariana do brašničky u pasu a zručně si nevelkou ránu přelepila.

Jonáš si všiml, že dívka má na noze několik starších jizev. Jedna odřenina navíc ji asi nerozhází. Však už taky vstala a opatrně se rozjela dál.

Jonáš se zařadil po její bok.

„Hele, jestli mě znovu smeteš, tak...“

„Dám si pozor,“ ubezpečil ji, maličko ji předjel a předvedl sérii bravurních otoček.

„Jen aby,“ ucedila, aniž by mu brilantní bruslařský výstup pochválila, ještě by si myslel bůhvíco, frajírek.

Trať před nimi byla skoro prázdná, jen v dálce se dva špun-
ti učili bruslit, patrně v doprovodu mámy. Mariana zrychlila.
Užívala si, jak se jí vítr vší silou opíral do zad. Jako by ji tlačil
před sebou. Dlouhé temnězrzavé vlasy prýštící jí z hlavy v buj-
ných kudrnách ji o pěkný kus předbíhaly. Musím vypadat jako
Medúza, napadlo ji, ale neřešila ani to, že jí vlající vlasy brání
ve výhledu. V ohybu u zimní zahrady, kde se pod sloupy palem
červenaly květy ibišků a oleandrů, nestačila přibrzdit. Jonáš ji
zachytil v posledním okamžiku.

„Chceš si rozbít i druhý koleno?“ neodpustil si.

Mávla rukou a opět se rozjela. Ovál se po chvíli prudce stá-
čel nazpátek. Vítr jim teď foukal přímo do obličeje a Mariana
cítěla jeho nezaměnitelnou vůni. Olízla si rty a spokojeně se
usmála. Sůl.

„Hele, helehele!“ strhl ji Jonáš k mantinelu a vzrušeně jí cosi ukazoval přes ochrannou skleněnou bariéru. „Vidíš je?“

Viděla je. Byli tři a vyskakovali nad hladinu jako sehraní akrobaté. A znovu. A zas.

„Úžasný, co?“ rozplýval se Jonáš s nosem na bezpečnostním skle.

„Prosím tě, tos ještě nikdy neviděl živý delfíny?“ ohrnula Mariana rty.

„Jen v akvaparku. Na volném moři nikdy. Ty jo?“

„Hm, mockrát,“ prohodila znuděně. „Tak jedem?“

„No jo,“ odtrhl nerad oči od nedalekých vln, ale delfíni už stejně zmizeli. „Jedem.“

Vyrazili po oválu obkružujícím sedmou palubu výletní lodi. Daleko za její zpěněnou brázdou mizel stín Miami. A před pyšně mířila do rozpřáhnuté náruče volného Atlantského oceánu.

„Ještě je vám blbě?“ strčil Jonáš opatrně hlavu do kajuty.

Táta mlčky zvedl ruku a položil si ji na zelenkavé čelo. Jonáše napadlo, že si až dodnes nevšiml, že jeho táta je ufon. Nebo že se v něj umí v některých chvílích mistrně převtělít. Zrovna se ho chtěl zeptat, kde má tykadýlka, ale legrácky ho přešly, sotva z koupelny uslyšel charakteristický zvuk dávení. No nazdar, mámě je ještě hůř. To teda bude týden. Přitom se tenhle obří kolos na vlnách ani nezhoupne. Rodiče si nevolnost očividně vsugerovali.

„Tak já si ještě zajdu do posilovny,“ couval ze dveří.

„Počkej,“ zarazil ho táta zesláblým hlasem. „Měl bys jít na tu bezpečnostní instruktáž.“

„Sám tam nejdu,“ prohlásil Jonáš a urychleně zmizel v úzké chodbičce.

Cestou k schůdkům vedoucím na pátou palubu, kde pod-

le orientačního plánu měla mimo jiné být posilovna, sauna a masáže, ho napadlo, že by na školení o evakuaci mohl aspoň nakouknout. Třeba tam bude Mariana. Sice ji považoval za nafrněnou světačku, která se chová, jako by jí takhle výletní loď patřila. A ty modře nalakovaný nehty! Děs! Ale na druhou stranu, po té srážce na inlajnech se chovala jako drsňačka. Plácla si na koleno náplast, a hurá. Naštěstí. Když si Jonáš představil, že by po něm chtěla, aby jí krvácející ránu zavázal, udělalo se mu v tu ránu mdlo. Krev nesnášel. Možná snesl pohled na tu svou, ale na cizí? Ani omylem. Mátožně se zachytil zábradlí. Ještě aby dostal mořskou nemoc jako máma s tátou. To by mu vážně scházelo. Tak posilovnu radši ne. Potřebuje na vzduch. A oči upřít na obzor.

„Kde lítáš, prosím tě?“ obula se do Mariany máma. „Za dvacet minut máme být na tom bezpečnostním proškolení.“

„Vždyť vím, ne? Potřebovala jsem se po těch hodinách v letadle trochu protáhnout.“

„Aspoň se převleč. A hoď sebou,“ zamumlala máma a znovu se zahlubala do plánku lodi.

„Kde to je, ta blbost?“ zeptala se Mariana a odkopla inlajny pod stolek v rohu kajuty.

Na stolku ležel její nevybalený kufr, matčino oblečení už viselo ve skříni.

„Školení o bezpečném pobytu na lodi a nácvik evakuace není blbost,“ odsekla máma a smířlivěji dodala: „Na čtvrté palubě. Oceánografický sál. Akorát že nevím, jak se tam dostaneme.“

Mariana jen protočila oči ke stropu, sáhla po připraveném ručníku a vklouzla do sprchy.

Oceánografický sál už byl plný. Mariana očima přelétla dav málem se přelévající přes okraj. Podle útržků hovorů tu byli většinou Američani, ale slyšela i britskou angličtinu, španělštinu a němčinu. A další změť jazyků, z nichž dokázala identifikovat jenom ruštinu. Jestlipak tu je Jonáš, napadlo ji a začala se rozhlížet. Měl by tu být. Účast na bezpečnostním školení je pro pasažéry povinná. Správně mělo proběhnout už před vyplutím. Jen kdyby to nebylo furt na jedno brdo, povzdychla si.

„A zkusíme nasedat i do záchranných člunů?“ ozvalo se za ní dychtivě.

„Dej pokoj, prosím tě,“ odsekl jiný hlas. „Jenom nám řeknou, co dělat, kdyby...“

Mariana se obrátila a očima vyhledala Čechy. Byli tři. Žena v nepřilíš padnoucích, modrobíle pruhovaných šatech. Asi chtěla být stylová, a moc to nevyšlo, usoudila Mariana prezíravě. Muž s blondatými vlasy ostříhanými na ježka a s velkými dioptrickými brýlemi posazenými na poněkud přerostlém raťafáku. A kluk. Tak osm. Možná deset. Prostě pinda. Až na ten raťafák dokonalá zmenšenina otce.

„A není to škoda, že si nalodění do člunů nemůžeme vyzkoušet?“

Odpověď Mariana neslyšela. Trojice přešla kolem a usadila se do malých křesílek vlevo od pódia. I Mariana s mámou si našly místo. Právě včas. K mikrofonu přistoupil kapitán, přivítal všechny pasažéry, popřál jim příjemnou plavbu a předal slovo mladé důstojnici. Ta se ujala organizace nadcházející informativní schůzky pro případ velmi, ale skutečně velmi, jak zdůraznila, nepravděpodobné evakuace.

Mariana už to slyšela počtvrté. Plavba po Jadranu. Kanárské ostrovy. Maledivy. A letos tedy cesta výletní lodí z Floridy kolem Baham a dál do Portorika. Táta se snažil jí a mámě za-

vděčit. Vykoupit svou zaneprázdněnost. Zvykla si, že prázdniny nikdy neprožívají společně jako rodina. Pokud si táta někdy urval prodloužený víkend, bylo to moc.

„Dáváš pozor?“ strčila do ní máma loktem.

„Hmm.“

Se zavřenýma očima a na půl ucha poslouchala, že čtvrtá paluba slouží k evakuaci a že právě tady se mají lidé v případě ohrožení shromáždit do předem určených evakuačních skupin. Každá skupina má pro případ nouze přiděleného velitele z řad členů posádky... únikové cesty... výrazné směrovky s výstražnými piktogramy... není třeba vracet se do kajut pro záchranné vesty... zásoba vest je k dispozici i na každém shromaždišti... jak nasadit vestu... jak a kdy ji nafouknout...

„Nespi,“ dloubala ji máma.

„Nespím.“

Jenže pak asi přece jen na chvíli usnula. Vzbudilo ji pronikavé vřískání elektrického zvonkového zařízení. Sedm krátkých tónů následovaných jedním dlouhým. A znovu. A potřetí. Mariana zmateně zamžourala do ostrého světla otáčejícího se reflektoru.

„Co je? Co se stalo?“

„Ukázka poplašného signálu při evakuaci. Máš dávat pozor,“ odsekla máma.

Mariana se zády ulehčeně opřela do křesílka. Usnula, no. Časový posun dělá divy. A po návratu do Evropy se organizmus bude se změnou vyrovnávat ještě hůř. Před večerí chtěla jít na surfový simulátor, ale asi všechny aktivity vzdá a půjde si brzy lehnout. Vždyť má před sebou celý týden.

Pirátská párty

„Co máš dneska v plánu?“ vyzvídala máma u snídani, kterou si s Marianou vychutnávaly přímo na palubě nedaleko bazénu s protiproudem.

„Chtěla jsem jít na surfový simulátor, ale celé dopoledne je tam plno. Možná zatím zkusím lezeckou stěnu. A ty?“

„Já a lezecká stěna?“ zhrozila se máma, div jí nevyšpláchlo kafe na saténovou tuniku. „Blázníš? Jela jsem si sem odpočínout, ne se zabít.“

„Ne, ty na stěnu fakt nechod,“ řekla Mariana se smíchem. „Já myslela, co budeš dělat? Přihlásila ses do toho kurzu vaření?“

„Vaření začíná až zítra. Kuchaře z Portorika sem prý dopraví vrtulník. Myslím, že si zaplavu a pak se naložím do vířivky.“

„Tak fajn. Sejdeme se u oběda, jo?“

„Počkej, ty už jdeš? Nedojedla jsi toust. A napij se!“

„Jasně, mami. Na hlavu si dám klobouk, namažu se padesátkou, abych se nespálila, a za žádných okolností se nebudu nahýbat přes zábradlí. Měj se!“

Mariana se snažila rychle se zdekovat. Štvalo ji, když se k ní máma chovala, jako by byla malá. Přitom ona sama byla schopná zabloudit i tady na lodi. Bez plánku netrefí ani do jejich kajuty. Ještě že je tu tolik personálu, že se může kdykoliv zeptat na cestu. Mariana to nechápe. Ona se umí venku orientovat třeba podle slunce a podle stínu. A nezamotá se ani ve spletitých chodbičkách podpalubí. V tomhle je po tátovi. Ten se taky nikdy neztratí.

„Tady jsi,“ ozvalo se jí za zády.

Jonáš.

„Kde jinde bych byla?“ odsekla. „Z týchle lodi se nikam moc odejít nedá.“

„Pravda, jenže i tak mi dalo fušku tě najít. Je tu lidí jako na Václaváku.“

„Přesně,“ rozesmála se, ale pak po Jonášovi loupla okem. „Něco potřebuješ?“

„Vlastně jo. Hledám spoluhráče na ping-pong.“

„Chtěla jsem na... dobře. Stěna počká. A možná je tam teď taky plno,“ mávla rukou.

Od ping-pongu se potom přesunuli do akvaparku se dvěma skluzavkami, vodním dělem a toboganem, který se kroutil kolem vysoko tryskající fontány.

„Nemáš hlad?“ zeptal se Jonáš, když se konečně svalili na bílá plastová lehátka.

„Ani ne,“ ucedila a mrkla na vodotěsné hodinky. „No nazdar!“ vystřelila vzápětí. „Už je tolik? Máma mě přerazí. Určitě už mě vidí na dně oceánu ožranou od krabů. Padám!“

„Večer je pirátská párty. Přijdeš?“ zakřičel ještě za ní.

„Nevím. Asi. Pokud mě máma za chvíli nezabije.“

„Prosila jsem tě o jedinou věc, Marjánko,“ pobrekávala máma v kajutě. „Aby ses vždy v dohodnutý čas objevila. Potřebuju vědět, že jsi v pořádku. Že se ti nic nestalo...“

„Promiň,“ hlesla Mariana schlíple. „Nějak jsem se zasekla v akvaparku.“

„To tě neomlouvá.“

„Já vím, že ne. Dneska už budu jenom s tebou.“

Máma se ještě pokoušela trucovat, ale dlouho jí nabroušená tvář nevydržela.

„Půjdeme večer na pirátskou párty?“

„Ty chceš?“ podívala se Mariana zkoumavě na mámu.

„Jasně že jo. Viděla jsem v butiku na šestý palubě úžasný kostýmy. Jdeme je okouknout?“

„Proč ne?“

V sále Pirátů z Karibiku hráli hudebníci. Podél zdí rostly v obřích květináčích živé palmy. A na parketu bylo živo, až mnohým tanečnickům docházel dech a chodili se větrat na palubu.

„No, konečně,“ zamával jednooký Jonáš na Marianu arazil si k ní cestu křepčícím davem. „Tohle bylo nutný?“ nadzvedl pásku na levém oku a s náznakem znechucení si prohlédl její kostým pirátky, na jehož bělostné košili se bujaře rozpíjela umělá krev.

„Bylo,“ přikývla. „Podstoupila jsem totiž boj na život a na smrt. Smrti jsem o vlasek unikla a jsem tu.“

„Aspoň že tak,“ zamumlal nespokojeně a pak vyjeveně ukázal před sebe.

„Co je?“

„Asi mám úžeh. Nebo úpal. Nebo ještě pocítuju následek naší včerejší srážky. Praštil jsem se do hlavy. Vidím... vidím dvojité.“

„V pohodě. Já taky,“ uchechtla se Mariana a vykročila dopředu, aby ten optický klam odhalila.

Ukázalo se, že nejde o optický klam, ale o přírodní úkaz v podobě dvou naprosto stejných holek v navlas shodných kostýmech.

„Are you twins?“ oslovila dívky.

„Yes, we are,“ přikývly.

„Neboj, žádný přelud,“ křikla Mariana na Jonáše. „Prostě dvojčata.“

„Hele, vy jste od nás?“ zareagovalo jedno z dvojčat nadšeně. „Paráda!“

„No, teda! Já jsem Mariana. A tohle je Jonáš.“

„Alfa,“ napřáhlo první dvojče ruku.

„Beta,“ napodobila ji sestra.

„Tý jo. To jsou přezdívky? A kde máte Gamu?“ poznamenal Jonáš pobaveně. „Nebo aspoň agamu?“

„Agamu nemáme,“ odsekla Alfa. „Jenom žraloka,“ zamávala na urostlého mladíka v pirátském klobouku a se šňůrou žralo-
čích zubů zavěšených na poněkud příliš rozložitě hrudi.

„Gerhard,“ zazubil se dobromyslně. „Ale říkejte mi Hardy. Naši jsou při vybírání jmen hodně kreativní. Teda... Alžběta je v normě,“ ukázal na Betu. „Zato s Alfrédou se vyřádili.“

„Kdo mi řekne Alfrédo, je synem smrti,“ ozvala se hned Alfa výhrůžně. „Nebo dcerou,“ pohlédla významně na Marianu. „Je to jasný?“

„Jasný.“

„A sakra,“ zanádal Jonáš a začal se šacovat.

„Co je? Máš po kapsách malý chobotnice a začaly tě lechtat?“ vyprskla Alfa.

„Ne. Zvoní mi mobil,“ odsekl nespokojeně. „Ano, mami?“ zařval do telefonu, aby přehlušil kravál diskotéky. „Vůbec tě neslyším. Počkej, já vyjdu ven.“

„Přiď pak za námi na karaoke!“ houkla za ním Alfa. Nebo Beta, v tu chvíli je nedokázal rozlišit.

Vlastně to teď ani neřešil. Pochopil, že mamka ho prosí, aby jim přinesl další láhev kokakoly. Na to, že ji poslušně polykají jen po lžičkách, mají docela slušnou spotřebu, usmál se.

Osmá paluba vibrovala v rytmu techna. V Klubu potápěčů se konal soukromý mejdan, takže jen pro zvané. Vstup byl pouze v neoprenovém obleku a tanečníci se na parketu zmítali s ploutvemi na nohou. Pěkná pakárna, napadlo Jonáše, když

míjel klubovou bránu ověšenou kyslíkovými přístroji. Možná jsou zblblí dnešním školením o evakuaci, ušklíbl se. Jen ty ploutve by při úprku asi museli zout a popadnout do ruky.

Vtom se ozval ostrý hvizd a na zádi vystartoval k obloze dlouhý červený paprsek. S Jonášem to trhlo. Ale paprsek se mezi hvězdami rozprskl na desítky oranžových střípců zakončených stovkami žlutých hvězdiček, které se zvolna snášely do prostoru mezi nebem a mořem, až je pohltila tma. Vzápětí vyšlehla k nebi další ohnivá šipka a pak hned celá kaskáda světél provázená praskajícími a hřmícími dělbuchy.

Ohňostroj. Není škoda takhle ničit noční oblohu na volném oceánu? To už fakt nemůžou bez hluku a světelného smogu být? Jonáš se zamračil a zrychlil. Pár minut poté stál v kajutě u rodičů.

„Pst, táta spí, nechci ho vzbudit,“ šeptla máma.

„Asi ho utlumily léky. Jak je tobě?“ zadíval se jí pátravě do obličeje.

„Je to o trochu lepší,“ řekla snaživě, ale kruhy pod očima by jí mohly sloužit coby záchranné plavidlo.

S tlumeným cvaknutím doprovázeným zašuměním otvírané láhve povolil zátku a trochu koly odlil mámě do připravené sklenice se lžičkou.

„Bavíš se na tý párty?“

„Docela.“

„Chceš se tam ještě vrátit, vid’?“

Samozřejmě že měl v úmyslu se tam vrátit. Ještě před chvílkou neměl nejmenší pochyby. Ne že by byl nadšenec zrovna do karaoke, ale...

„Tak jdi. Jen měj u sebe mobil,“ vybídla ho máma.

Jonáš najednou nevěděl. Vlastně si teď vůbec nebyl jistý, jestli o ten rámus a blikání barevných reflektorů tolik stojí. Do kajuty se vedraly další salvy ohňostrojevého řádění. S obří lodí to nic nedělalo. Dál si neochvějně razila cestu temnými vodami, majestátní a povznesená nad všechny barevné hvězdy padající s ohlušujícím rachotem z nebe.